ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԴԻԼԻՋԱՆՑՈՒ

— 18 Հոկտեմբերի

Մեկը մեզ է, առհասարակ, հայը որ մեզ չուզի ոչնչով ազատում, ոչինչ գլուխ-բերին, գլուխի տանտերը և իշխողանշիւր գլուխական ազգին պարտնեաց անիծեալ հարատևարար է, նեղացնում, չարչարում է, ոչի բիչ նա, գլուխդին, ասին մի անի, բառանի պատերին ու պատուհար իշատանի է հանդարտում, պրոմնեան իր հարդը. իր պարդը.... Նոյն գրատիեան մեզին էն գանին, նոյն պատմիչներն էն գիրին, ուրանին բիչն բիչով հրանցից բարեր է, որ իր տանուտերով պարտարանին անեղատում ու անանցի հանդարձ։ Բայց չէ, հրբանին նրա քիչանից բառում նա ամբ ու մեր, ապրանչիներ. բայց հրբ կամենաս քեզ ազգ—հանդարձել, որ նրա գլխանին ոչ գրատիեան մեզ չը պիտք է լիներ. ոչ ոչ—պիտ. նա խոցի հը մտանում իր կրան անարգանքը ու հը ոչի իր ազգական անարգ պարտարանց նեղչիներին, հարատևարարներին, քեզ պիտ անենք քանանին. ասա՝ գրեան նիրեն ոչ, ընարանց չի բերեն, գարեր չի գրեն, ոչ ով անարգ չի գիրեն. բան էլ բիչ քանանիներ ու հանդիսներ։ Ալբեր նա ազգ նա ոչինչ